

Lenka Rožnovská

Neříkej mi špeku

Ilustroval Lukáš Fibrich

albatros | pasparta

Neříkej mi špeku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz
www.pasparta.cz

Lenka Rožnovská
Neříkej mi špeku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lenka Rožnovská

Neříkejmi špeku

Ilustroval Lukáš Fibrich

ALBATROS
PASPARTA

Nádech, výdech, nádech, výdech...

Že já sem vůbec jel! Nikdy jsem neměl Marku poslechnout, měl jsem zůstat doma. Do háje, nesnáším to tu, nesnáším!

„Bene? Dobrý? Jsi v pohodě?“

„Jo, chci být sám.“

„Jak chceš. Jdeme s Lukou k dubu. Vyhlášení je v pět na plácku před vlajkou.“

„No a co,“ zabručel jsem.

Rostá na to nic neřekl. Jenom jsem slyšel, jak běží od naší chatky pryč.

Super, to je ale den. Ještě proti sobě poštvu nejlepšího kámoše, kterého jsem si tady našel.

Kop. Kop. Auvajs.

No jo, já vím. Ta židle, kterou jsem ze vzteku dvakrát nakopl, za nic nemůže. Ale jsem fakt naštvaný. Děsně úděšňácky...

Plácl jsem sebou na palandu a zavřel oči. Třeba usnu, a až se probudím, všechno bude jako dřív.

Zhluboka dýchám. Nadechuji se do břicha a hrudníku, potom vzduch pomalu vydechuji. To mě naučila Marka. Prý to pomáhá takovým nervákům, jako jsem já. Hmmm. Má to něco do sebe. Jsem klidnější, takže mi teď dochází, že svou blbou náladu na vás sypu, a vy mě ani neznáte...

Takže popořadě. Jmenuji se Sebastian Rybka a je mi deset let. Máma mi říká Sebčo nebo Sebíku, táta na mě volá Bene. To se mi líbí víc. Je to takové chlapské. Jednou jsme se o tom s tátou bavili a on podotknul, že jsem dostal jméno podle Sebastiana Vettela, německého automobilového závodníka. Pak ještě dodal, že „bene“ v italštině znamená „dobře“ a že jsem dobrý, i když se asi pilotem formule 1 nikdy nestanu.

No, s tím závoděním měl táta pravdu. Nemám správné míry, nevešel bych se do závodničky. Ale možná bych mohl jezdit s virtuální formulí. Když totiž paříte online hry, nikomu vaše tloušťka nevadí. Vlastně mi až doteď taky nevadila. Ale tady, na tom pitomém táboře, mi to va. A dost.

Na tábor jsem jet nechtěl. Ukecala mě Marka, to je moje teta, mámina sestra. Markéta čili Marka by klidně mohla být moje ségra,

vypadá na patnáct. Ale je starší, právě dokončila pajdák, to jakože vysokou školu pro pedagogy. Po prázdninách z ní bude úča.

Asi si chtěla ještě pořádně užít, tak se přihlásila jako vedoucí na tenhle příbblíkovský tábor a mě vzala s sebou. Že prý mi změna prospěje, že prý si najdu kamarády, že poznám nové věci... bla bla bla...

Jo. Za všechno může Marka ukecávačka. Kdyby mě neukecala, zůstal bych v klidu doma, seděl bych u kompu, hrál hry a byl šťastný jako blecha v krevní bance. Krucipísek, to mě tak štve!

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

Chudák Marka. Házím na ni něco, za co nemůže. Nejsem na tetu našťvaný, mám ji rád. A vlastně ani ten tábor, kde teď spolu jsme, není až tak příbblíkovský. Je fajn. Fakt jsem si tady našel nové kámoše.

Rost'a je bezva, umí hodně věcí, váže uzly levou zadní, pozná stopy, léčivky i jedovaté rostliny. A taky Luka je prímovní. Luka je holka. Normálně se jmenuje Eulálie Lukáčková, což jí fakt nezavídím. Říkala, že než si stihla podepsat písemku, učitelka už ji vybírala zpátky. Až Rost'a jí poradil, ať si jméno zkrátí, on se Rostislav taky nepodepisuje. Pak spolu vymýšleli zkratku. Prý se u toho celkem nasmáli. Vyšlo jim Lála, Lie, Lulá, nakonec zvolili Luka a to už jí zůstalo. Na jméno si zvykli všichni, prý i její rodiče, jen babča, po které má to šílené jméno Eulálie, teda ne.

Luka a Rost'a chodí do stejné třídy. Školu mají takovou obyčejnou, venkovskou. Ti se mají. Až skončí prázdniny, budou zase spolu.

Teď to vypadá, že si na kamarády ze své třídy stěžují. To ne. Štve mě jen jeden, bohužel jel na stejný tábor jako já. Je to Ronaldo. Tak si nechává říkat, protože je fotbalista, jinak se jmenuje Ronald. Já mu ale říkám Rone, protože fotbalisty prostě nesnáším. Nevím sice, jak jsou na tom ostatní čutálisti, ale náš Ronaldo má v hlavě místo mozku

gumové medvídky. Každého s chutí uráží a borec je jen on. Největší nálož jsem od něho dostal já. A to dneska, při té blbé olympiádě.

Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.

Blbá olympiáda

Byl to trapas. Že to bude celé nalevačku, jsem věděl hned ráno při nástupu. Naši vedoucí Fráňa, Standa, Andy a Marka se před nás postavili do pozoru jako surikaty před návštěvníky v zoo, potom odkudsi vytáhli olympijskou vlajku a Jura, to je hlavní vedoucí, spustil:

„Vážení táborníci, překvápko dnešního dne zní: OLYMPIÁDA!“

Všichni nadšeně zařvali a zatleskali. Jo. I já jsem zařval, ale to jen aby se neřeklo. Tužil jsem, že se za tím slovem skrývá velké sportování. Cokoliv, co je spojeno se sportem, nemám rád.

Vedoucí vytáhli vlajku na stožár a Jura začal vysvětlovat symboliku pěti kruhů.

„Modrý kruh symbolizuje Evropu, černý Afriku, červený Ameriku, žlutý Asii a zelený Oceánii. Vy se teď rozlosujete do družstev a velké olympijské klání může začít.“

Pak k němu musel každý přistoupit a vytáhnout si z pytlíku barevnou kuličku.

„Kluci, za koho chcete hrát? Já bych chtěla za klokany.“

Nechápavě jsem se na Luku podíval. Říkal jsem si, že přece nehrajeme fotbal. I jako fotbalový nefanda vím, že zeleného klokana má ve znaku pražská Bohemka. Proto se fotbalistům tohoto týmu přezdívá klokani.

Rostá se k ní hned přidal: „Myslíš klokany z Austrálie? Ty mám taky rád.“

Docvaklo mi, že ti dva touží bojovat za Oceánii. Austrálie tam totiž patří. Taky jsem chtěl bojovat za klokany. Než jsem to těm dvěma stihl říct, Luka sáhla pro kuličku.

„Modrá. Jsem Evropanka. To je super. To jsem jako doma.“

Pryč byli klokani. I Evropa jí byla po chuti.

„Já taky. Koukej. Máme štěstí, budeme spolu,“ zajásal Rostá. Lucky boy. Šťastný kluk. „Bene, teď ty. A snaž se, chlape, ať jsi s námi.“

„Tobě se to řekne, ale jak to mám udělat? Na prstech nemám kuří oko, kterým bych zmerčil, co tahám,“ odsekl jsem. Přesto jsem se začal pekelně soustředit, abych taky vytáhl modrou kuličku.

Dlouho jsem se v pytlíku přehraboval, nenápadně jsem i nakouknul, a když se mi zdálo, že jsem ulovil modrásku, vytáhl jsem ruku. Jenomže jsem v ní nedržel modrou kuličku, nýbrž zeleňáka, tedy kuličku, která mě přiřadila k Oceánii.

„Smůla. Jsem klokan,“ zavtipkoval jsem.

Zdalo se mi, že se Luka pouсмála. Rostů ne. Rostů věděl víc. „Jo, smůla, brácho. V týmu máš Rona. Toho ti nezávidím.“

„V poho, ten mě nerozhází,“ mávl jsem rukou a v danou chvíli jsem v pohodě celkem byl.

Nerozhodil mě ani Jura, který spustil vysvětlovačku: „Budete zápolit ve vrhu, hodu, běhu, skoku a plavání.“

„Tyto klasické disciplíny jsme trochu přeonačili, aby byla leg-race,“ vpadla mu do řeči Andy a hned se zakřenila jak muflon na kaštany. I Marka se zasmála a já začal tušit, že se mi to líbit nebude. Nemýlil jsem se.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neříkej mi špeku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.